

Pázmándi Bálint 9.D osztály II. HELYEZETT

A legnagyobb öröm

A játszótereken voltunk,
s ott mindent csak feldúltunk,
megfeledezve, mi van körülöttünk,
hisz olyannyira a jelennek örültünk.

Úgy örülünk most is
de nem mutatjuk ki még se.

Azt kérded: Miért nem?

Tudod, én magam sem értem.

Talán mert már félig felnőtten nem értjük,
hogy a boldogságot nem mértékegységben mérjük.
Nem tudunk örülni, hogy a park hintáinál megszületett
A minket összekötő örökös emlékezet.

Szomorú a felnőtté cseperedés,
hisz egyre jobban értjük az élet eszméjét
és rájövünk, hogy leszünk, vagyunk és eltűnünk
de sokszor arra nem, hogy ezzel mit teszünk.

Csak robogunk az élet vágányán azt se tudva merre

És nem látunk, táblákat mik azt mondják: "Erre!"

Egyszer a végéhez érünk és megállunk,

majd ott egy jó nagyot kiáltunk.

Mert nem magunk miatt vagyunk ott,

még mindig lehetnénk

a kis parkban, a kis hintán,

de mi mégis ott vagyunk az állomások végén,

azt várva, hátha megsegít a sors, mi már rég elhagyott

és szomorúan beletörődünk.

Már nem látjuk a holnapot.

Ezért kell tenned, míg ott vagy

tégy meg mindent, hogy menekülj

és tanítsd meg gyermekeidnek

az élet igazi értékeit:

ami nem a pénz vagy a hatalom,

hanem a legkisebb dolgokban szerzett, legnagyobb öröm.